

Publicerad 2009-05-04 19:59 av -Ulla Tilemo-

Till don Quijote och Sancho Panza

Jag slogs mot väderkvarnar

Det här är en otäck liten saga. Kanske kan bli en kvällsrysare. Varnar känsliga personer.....

Redan tidigt fanns utanförskapet av andras elakhet.

De som blev berörda av en liten flicka utan skyddsnät.

Utan den hårda pansarhud som de andra lyckats dra på sig.

Oförskyllt utanför. Det hade enbart att göra med ändrade livsvillkor.

Varje försök att försvara sig mot angrepp slutade med tillkortakommanden och tårar. En så arg mamma vill ingen ha. Tigandets strategi var kommen.

Såsmåningom kom prinsen på den vita hästen. Fast han förstås inte varken var prins eller hade häst. Han var en ovanligt mogen, stabil, känsligt kreativ, frånskild flerbarnsfar. Men han blev min räddande prins.

Kärleken läkte allt som varit svårt. Hos oss båda. Naiva som vi var, levde vi som om vi skulle få tillbringa våra liv ihop tills vi blev gamla. Men evigheten kom emellan.

Dessförinnan pågick en helvetes sjukdomskamp med allt vad det innebär av svåra behandlingar.

Eftersom arbetet var det som höll mig uppe, var det där jag fungerade bäst när det var som svårast. Ett tag hade jag tre sjukhus att besöka, eftersom det fanns åldriga, barnlösa släktingar och en förvirrad mamma.

Jag vet inte om det var då det började, fast jag inget märkte. Men, jo, vid närmare eftertanke var det nog så. Ett par vänner slutade att höra av sig.

Det var ju början på en lång rad människor som jag nu inte kan benämna vänner längre.

Mina arbetskamrater hade fler år kvar att arbeta och flyttade. De nya som kom fick mig aldrig att känna mig välkommen. När de sa orden om hur värdefull jag var, så såg jag aporna på deras axlar, och don Quijote stod strax bredvid. Då förstod jag hur det hängde ihop. Jag hade börjat bli ''a pain in the ass''. Och när tillfälle gavs så slutade jag. Fast det givetvis var fel och fegt att inte ta upp kampen.

En gång tidigare hade jag råkat ut för en fruktansvärd arbetssituation. En chef fick ''ett ont öga'' till mig. Förföljde mig, gjorde livet till ett helvete. Jag kräktes när jag skulle åka till jobbet. Det fanns bara ett att göra. Sluta. Trots facket bakom mig, stort möte med personalchef etc. Vad de gjorde? Satt i varandras knä förstås. Att jag kom i kläm spelade ju ingen roll, ja så kändes det. Som en bricka i ett spel, som inte jag kunde vinna hur jag än gjorde.

Kanske var det den gången jag bestämde mig för att inte slåss mot väderkvarnar mer. Det hade ju inte varit någon framkomlig strategi när jag var barn, eftersom det ständigt var jag som kom tillkorta.

Nu är det inte många människor kvar som har varit med mig på den här långa resan. Inte många som känner min historia. Och det är som att bli utkastad i rymden och landa på en annan planet. Tala ett annat språk.....

Det är nog ingen idé att någon försöker mobba mig mer, eller ställa mig utanför. Jag går självmant. Och jag slåss inte mot väderkvarnar mer. Att bli mer och mer ensam i livet, det är en sak. Men att bli som pestsmittad när man råkar ut för sjukdom, sorger och bekymmer, det är ju som uppochnervända världen, som min mamma brukade säga.

Jag som brukar vara en uppsluppen gladlynt människa, ganska full i sjutton, och pigg på upptåg. Jag sitter nu i min ensamhet, och talar inte med en människa på flera dagar för det mesta. Katten och hunden är mitt sällskap.

Det kanske är priset jag fick betala för att jag inte slogs med väderkvarnar.

Men jag kan inte ta upp en kamp som jag inte anser mig vara skyldig någon att kämpa.

Slåss mot väderkvarnar är ingen idé. Det enda jag har lärt mig mina upplevelser, det är att man kan beröra människor på fel sätt. Men vad jag inte kan förstå, är att man plötsligt inte längre är omtyckt!

När min bästa vän slutade att höra av sig, lärde jag mig mycket om människors falskhet. Men bitterhet ligger inte för mig. Så jag slåss för att inte få den sjukan.

snipp snapp snut så var sagan slut

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren -Ulla Tilemo- med Poeter.se id #17193 innehar upphovsrätten